

събра набързо остатъците и като ги слѣ въ първа рота отъ 46-и полкъ, поведе ги въ повратно движение. Неговата лична храбростъ напълно успѣ. Замаяните и изплашени преди малко войници се трогватъ до сълзи отъ готовността на полковникъ Христовъ да се жертвува, но да бжде сломенъ врагътъ. Всички тръгватъ следъ него и пресрѣщатъ сърбитѣ въ момента, когато тѣ заематъ втората линия отъ окопи. Моментъ е наистина величественъ. Подема се викъ „ура“ отъ шепата борци и това което не можаха да извършатъ куршумитѣ извърши го ножътъ. Върѣдъ тоя грохотъ на таранитѣ и писъкътъ на смъртта, демоничното българско ура, което винаги е печелило въ най-критичните моменти победитѣ и сега застави гжститѣ сръбски маси да напуснатъ не само втората редица окопи, а да изпразнатъ и първата линия. Сърбитѣ никога не сж удържали острието на българския ножъ и сега щомъ той заблѣска, като кжса свѣткавица, върѣдъ чернитѣ вихрушки, тѣ неудържимо удрятъ на бѣгъ. Само въ бѣгството е тѣхното спасение.

Войници не стигатъ да бждатъ завзети всички мѣста, пазени по-рано отъ 13-а и 16-а роти, па нѣма и офицери, останалъ е само единъ подофицеръ отъ разнебитенитѣ роти, които минаватъ подъ командването на поручикъ Коларовъ.

Отъ едни скали, които не бѣхме заели, сърбитѣ сж се настанили и обстрѣлватъ въ тилъ 14-а рота, която съседна на 13-а, 6-а и 16-а роти. Началникътъ на дѣсния участъкъ поручикъ Мечковъ взема подъ своя команда осиротѣлата 14-а рота и започна да успокоява войниците, че това сж наши, които по погрѣшка стрелятъ и по този начинъ тѣ се задържатъ, обаче, врагътъ засилва своя огънь и това вече не можа да разубеди никого и веднага една група отъ лѣвия флангъ заема фронтъ къмъ явилитѣ се въ тилъ сърби. Защитата е слаба, а врагътъ силенъ и съ постоянно подновяващи прѣсни сили. Ето той вече се насочва да завземе вторитѣ окопи въ тила на ротата и тя ще бжде пленена. Настава смущение. То се засилва, когато всички началници сж ранени, или избити и нѣма кой да ръководи войницитѣ, които бързо се прибиратъ къмъ 15-а рота и увличатъ и нея.